

Arrest

nr. 231 655 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op enkele vaststellingen die, zo oordeelt hij, de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas op de helling zetten. Zo oordeelt hij dat de houding van verzoeksters echtgenoot absoluut niet blijkt te stroken met de houding van een persoon die in een bloedwraak verwickeld is, en stelt hij (vast) dat geen geloof kan worden gehecht aan de vijf moordpogingen op verzoeksters echtgenoot, gelet onder meer op het feit dat verzoekster deze pogingen allerminst op concrete en eenduidige wijze in de tijd kan situeren.

Zelfs al zou verzoekster, zo vervolgt de bestreden beslissing, de ernst van de wraakdreiging vanwege de familie T. aannemelijk hebben gemaakt, dan nog dient, aldus de commissaris-generaal, vastgesteld te worden dat zij geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij of haar zonen voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met de familie T. bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten

aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.4. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu evenwel geenszins het geval.

Verzoekster betwist en bekritiseert, doch ze weerlegt of ontkracht geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Zelfs al zou u de ernst van de wraakdreiging vanwege de familie T.(...) aannemelijk gemaakt hebben, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u of uw zonen voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met de familie T.(...) bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde dat u zo'n twee jaar geleden naar het politiecommissariaat van Peshkopi gegaan was naar aanleiding van uw problemen met de familie T.(...). De politie wimpelde u af met de boodschap dat u niet de enige bent met zulke problemen en dat het de ministers zijn die iets kunnen doen, waarop u nooit meer naar de politie ging (CGVS, p. 14-15). Eerst en vooral dienen ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaring zo'n twee jaar geleden naar het politiecommissariaat van Peshkopi gestapt te zijn. U kan immers niet concretiseren naar aanleiding waarvan u besloot naar de politie te stappen. In dit verband verklaart u in algemene bewoordingen dat u naar het politiecommissariaat van Peshkopi gestapt bent om hulp te vragen en om te zeggen dat ze iets moesten zeggen aan de tegenpartij. U haalt aan dat de tegenpartij achter jullie aan zat en dat jullie altijd in het oog werden gehouden en altijd achtervolgd werden (CGVS, p. 15). Dat u niet kunt verduidelijken ten gevolge van welke concrete gebeurtenis u ruim tien jaar nadat het conflict met de familie T.(...) ontstaan is (CGVS, p. 11) plots besloot voor het eerst naar de politie te stappen, valt allerminst geloofwaardig te noemen. Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u zich niet tot een ander politiecommissariaat wendde en nergens het gebrekkig optreden van het politiecommissariaat van Peshkopi aanklaagde (CGVS, p. 14-15). Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u naar aanleiding van de twee incidenten waarbij uw zoon achtervolgd werd in 2018 (vragenlijst CGVS, vraag 5) en de moordpoging op uw echtgenoot in mei of juni 2018 (CGVS, p. 15), niet naar de autoriteiten stapte. U verklaarde immers dat u slechts éénmaal naar de politie bent gestapt, zo'n twee jaar geleden. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Met betrekking tot uw verklaringen dat uw broer twee jaar geleden een brief gestuurd zou hebben naar de Eerste Minister in uw naam met de vraag de tegenpartij aan te houden en jullie bescherming te bieden en dat de Eerste Minister uw broer een telefonisch bericht zou nagelaten hebben dat hij niets kon doen (CGVS, p. 7, 14), dient enerzijds opgemerkt te worden dat u nalaat een begin van bewijs van deze correspondentie neer te leggen waardoor uw verklaringen het niveau van een blote bewering niet overstijgen en dient anderzijds vastgesteld te worden dat het verzenden van brieven naar

regeringsleden niet de manier is waarop men bescherming dient te verzoeken bij de autoriteiten.” (eigen onderlijning)

Verzoekster ontkent thans in haar verzoekschrift niet, minstens werpt ze geen ander licht op het feit dat zij met betrekking tot de verklaarde bloedwraakproblematiek met de familie T. slechts éénmaal naar de politie in Albanië, meer bepaald het politiecommissariaat in Peshkopi, is geweest, een beweerd contact met de politie dat zij overigens geenszins staft. Ze betwist thans evenmin dat zij het door haar als aldaar gebrekkig ervaren politieoptreden nergens heeft aangekaart bij een andere, hogere autoriteit, en dat zij heeft nagelaten zich tot een ander politiecommissariaat te wenden. Verzoekster toont dan ook allerminst aan alle van haar realistisch en redelijkerwijze te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben aangewend, laat staan uitgeput.

Verzoeksters huidig betoog in haar verzoekschrift dat “Tussen 2006 en haar vertrek uit Albanië had verzoekster ondervonden dat de Albanese autoriteiten niet bereid / in staat waren om haar en haar gezin voldoende bescherming te geven hiertegen”, dat “Volgens verzoekster is de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende”, dat “Verzoekster vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van haar en haar gezin kunnen garanderen”, en dat “de autoriteiten haar niet voldoende bescherming zullen of kunnen willen geven hiertegen”, berust aldus, net als haar argumentatie omtrent “de veel te geringe aanpak van het probleem door de Albanese autoriteiten”, geenszins op meerdere eigen, concrete en persoonlijke ervaringen, laat staan veelvuldige ernstige inspanningen om voor haar verklaarde problemen de hulp en/of bescherming vanwege de Albanese autoriteiten in te roepen.

Verzoekster maakt derhalve niet in concreto aannemelijk alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in Albanië te hebben uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden. Ze toont niet aan dat het haar in Albanië, daargelaten de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen bloedwraakdreiging vanwege de familie T., aan nationale bescherming ontbreekt.

De door verzoekende partij per schrijven van 23 augustus 2019 neergelegde verklaring van het dorpshoofd van Rabdisht d.d. 24 juni 2019 doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op hetgeen voorafgaat. Het stuk, waarin het dorpshoofd kort het relaas schets omtrent (de feiten voorafgaand aan) de bloedwraak waarin verzoekende partij haar echtgenoot zou verkeren, gaat niet in op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden vanwege de Albanese autoriteiten. Het vermag het voorgaande dan ook niet in een ander daglicht te plaatsen.

3.5. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 oktober 2019, voert verzoekende partij aan dat in de beschikking niet afdoende rekening werd gehouden met de middelen van het verzoekschrift. Zij licht toe dat er een slechte analyse is gemaakt van haar relaas, de vervolgingsfeiten, en de situatie in Albanië. Verzoekende partij wijst erop dat er in realiteit geen sprake is van effectieve hulp en bescherming, en rekening moet gehouden worden met de corruptie binnen de politie. Verzoekende partij benadrukt dat bloedwraak nog heel vaak voorkomt in haar streek. Op de vraag waar haar echtgenoot is, antwoordt verzoekende partij dat hij in Albanië is en ondergedoken leeft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 25 oktober 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in de ineffectiviteit van de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden en het bekritisieren van de overwegingen dienaangaande in voormelde beschikking, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad herneemt dat verzoekende partij met betrekking tot de verklaarde bloedwraakproblematiek met de familie T. slechts éénmaal naar de politie in Albanië, meer bepaald het politiecommissariaat in Peshkopi, is geweest, een beweerd contact met de politie dat zij overigens geenszins staaft. Zij betwist thans evenmin dat zij het door haar als aldaar gebrekkig ervaren politieoptreden nergens heeft aangekaart bij een andere, hogere autoriteit, en dat zij heeft nagelaten zich tot een ander politiecommissariaat te wenden. Verzoekende partij toont dan ook allerminst aan alle van haar realistisch en redelijkerwijze te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben aangewend, laat staan uitgeput. Een algemene verwijzing naar de corruptie binnen de politie vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen en toont niet aan dat de Albanese autoriteiten in het geval van verzoekende partij niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat het haar in Albanië, daargelaten de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen bloedwraakdreiging vanwege de familie T., aan nationale bescherming ontbreekt. De stelling dat bloedwraak nog vaak voorkomt in haar streek, werpt geen ander licht op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS